

[Auken.]

frit arbejdsmarked og bevarelse af vort politiske demokrati. Det er fortsat vor opfattelse, at det må være parterne på arbejdsmarkedet, der selv fastsætter indholdet af deres overenskomster; det kan ikke være folketingets opgave.

Noget andet er, at vi i akutte situationer som den, vi er bragt i nu, med udgangspunkt i et mæglingforslag, som begge parter forhandlere har tiltrådt og har været med til at udforme, for at undgå en samfundsødelæggende konflikt kan være tvunget til at fravige dette princip. Men derfra og så til at sige, at vi nu generelt mener, at strejkeretten er ophævet, og at der ikke skal føres frie forhandlinger i Danmark, er der et meget langt spring, et utilladelig langt spring, der ingen forbindelse har med virkeligheden.

Jeg vil også gerne i den forbindelse sige, at fordi vi ønsker at gribe ind over for en konflikt, der vil lamme elforsyningen, olieforsyningen, hele den danske produktion, samfærdighedsmidler osv., ligger der ikke deri, at vi anser det for en samfundsøkonomisk katastrofe, hvis hr. Ninn-Hansen og andre i et par uger ikke skulle kunne få en dansk øl f. eks. Der må være proportioner i disse ting; der er tale om en tvangssituation, som jeg sagde det tidligere.

Så til hr. Gert Petersen. Jeg forstår, at arbejdsmarkedets sofavælgere nu har fået en varm fortaler i socialistisk folkeparti, at man næsten tager de mennesker, der ikke har stemt ved urafstemningen, til indtægt for et nejstandpunkt, at man siger, det ikke imponerer, at 300.000 mennesker har deltaget i en afstemning. Er man først imponeret, når 400.000 eller 500.000 har deltaget i en afstemning? Og har man overvejet konsekvensen af den nedvurdering af de aktive i fagbevægelsen, som har deltaget i urafstemningen, som ligger i hr. Gert Petersens og VSernes bemærkninger her i dag? Hvordan med de generalforsamlinger, hvor måske kun 3-4 pct. af medlemmerne møder frem? Skal vi så helt se væk fra beslutninger truffet på demokratiske generalforsamlinger? Selvfølgelig skal vi ikke det, men jeg tror også, det er en argumentation, der er opfundet til lejligheden.

Videre til hr. Gert Petersen. Jeg tror, at hukkommelsen må være kort. Socialistisk folkeparti har i 1968 stillet forslag om indgreb, i tilfælde af at arbejdsgiverne forkastede en overenskomst, ved en styrmandskonflikt. Det samme var tilfældet i 1969 ved en landbrugskonflikt.

I 1975 stillede socialistisk folkeparti et ændringsforslag til forlængelsesloven, som sagde, at man kunne stemme for indgreb på arbejdsmarkedet, hvis arbejderne godkendte det ved en efterfølgende urafstemning. Nu har arbejderne godkendt mæglingforslaget ved en urafstemning, og så siger man, man alligevel vil stemme imod. Jeg har svært ved at se sammenhængen, men det er måske mere noget, der skal fortolkes på baggrund af det landsmøde, der begynder her i weekenden.

Så vil jeg slutte med at sige, at det, der må være afgørende for os nu, er hensynet til at undgå en ødelæggende samfundskonflikt, hensynet til at sikre en lønudvikling i overensstemmelse med den fastlagte indkomspolitik, både tilbageholdenhed og hensyntagen til de lavest lønnede, hensynet til at gribe ind på arbejdsmarkedet på en sådan måde, at det virker så lidt forstyrrende som overhovedet muligt. Disse hensyn må være vejledende for de kommende timers arbejde med henblik på at sikre en gennemførelse af det lovforslag, som arbejdsministeren har fremsat.

Voigt (FP):

Arbejdsministeren havde nogle bemærkninger i anledning af det, jeg havde nævnt om garantibelastningen. Jeg vil gerne sige til arbejdsministeren, at det ikke er en kritik imod lavtlønnens størrelse, men en kritik mod den pludselige, store omkostningsstigning og dermed belastning af produktionen. Hvad arbejderen får ud af det beror jo først og fremmest på, hvor meget arbejdsministerens skattekollega vil tage af lønningsposen, når han stikker sine fingre ned i den og gramser skatten til sig. At de skal have mere i løn, sagde jeg meget klart i mit første indlæg. Det er vi enige om, vi er bare ikke enige om, hvilken vej vi skal gå. Tanken om at hæve den skattefri bundgrænse har været nævnt flere gange i dag, idet der jo har været en 6-7 fremragende fremskridtsindlæg her fra talerstolen, men en grammofonplade, der har den rigtige titel, kan jo ikke spilles ofte nok. I et sundt samfund blander staten sig jo ikke i kollektive lønftaler, men de alvorlige sygdomme, som bl. a. arbejdsministeren og hans septemberforligspartnere har påført samfundet, nødvendiggør imidlertid den medicin, at lønomkostningerne for firmaerne stilles i bero i hvert fald i 1977 og 1978, men den real-lønsforhøjelse, de ansatte skal have i lønningsposen, kommer ved, at man hæver den skatte-